

SAMARINEANUL MILOSTIV

Creștinul de astăzi poate vedea imaginea unui om căzut în mâinile unor tâlhari rămas aproape în nesimțire pe drumul ce leagă Ierusalimul de Ierihon. Pe rând trec pe acel drum un preot al legii vechi și un levit, însă aceștia sunt nepăsători. În cele din urmă trece și un samaritan care îl ia, și-l duce la o casă de oaspeți făcând acolo tot ceea ce se putea pentru ca omul acela să își revină. În omul căzut pe cale se ascunde orice om aflat în suferință și în nevoie. Calea este viața aceasta începând cu nașterea și terminând cu moartea. Tâlharii sunt oamenii răi pe de o parte, iar pe cealaltă pot fi diavolii. În persoana samaritanului se regăsește Iisus Hristos dar și fiecare om care ia chipul lui Iisus, devenind împlinitor în faptă și în cuvânt al poruncilor dumnezeiești. În această viață omul se confruntă cu multe ispite și încercări și de aceea este nevoie de cineva care să-l ajute să le treacă. Pe undeva el

este ajutat de Dumnezeu atunci când crede că nu mai are cine să-l ajute, de obicei când este la limita dintre nădejde și deznădejde, dar și de oameni care înțeleg că el este cu adevărat semenul lor. Dacă cineva ar vrea să fie și el ajutat cândva, ar fi bine ca și el să ajute și să fie el mai întâi un samaritan. Darul de a ajuta pe aproapele

pornește din dragoste și se numește milostenie. Milostenia presupune faptă îmbinată cu dragoste. Sfânta Scriptură ne arată că împlinirea milei trebuie făcută în dragoste: „Credința fără fapte moartă este” (Iacov, 2, 14-16). Ajutorul acordat semenului este cea mai înaltă filozofie a credinței. Ce folos are omul dacă are o credință seacă, teoretică cu prea multă știință dar dacă îi lipsește fapta?! Pilda samaritanului milostiv este mereu actuală și ușor de înțeles pentru cei de astăzi. Omul înțelege din ce în ce mai greu, și poate nici nu dorește, cine este cu adevărat aproapele său. Din ce cauză? Din lipsa credinței. Din ce în ce mai puțin se găsesc cei care au o credință lucrătoare, o credință practică. De aceea parcă lipsesc „adevărații samaritaneni” pentru că această credință înțeleasă de ei este una seacă lipsită de dragoste și de faptă. Este poate un mit sau o poveste. Și atunci în care din aceste personaje ne putem regăsi? În levit sau în preot?! Sau în cel mai fericit caz în samaritan. Dacă credem că ne regăsim în acesta din urmă trebuie să căutăm în noi înșine și să vedem dacă nu cumva ne lipsesc dragostea de Dumnezeu și de aproapele, mila și credința vie din care izvorăsc celelalte două. Dacă cumva ne lipsesc una sau două din aceste virtuți să ni le însușim ca să fim desăvârșiți. „Dacă vezi un sărac, nu îndemna pe altul să-l miluiască, că e ca și cum ai găsi un bulgăre de aur și ai zice altuia: Ia-l tu”. Sf. Ioan Gură de Aur

POST ȘI MILOSTENIE

Postul Nașterii Domnului este, în primul rând, o pregătire, o sfințire a gândurilor, a simțirilor, a trupului și a sufletului nostru prin pocăință, prin Spovedanie și Împărtășanie, prin citirea mai deasă a Sfintei Scripturi și a scrierilor sfinților și printr-o atenție spirituală deosebită ca să devenim „biserica sfințită” în sufletele și în trupurile noastre. În această perioadă a postului înțelegem că, pe lângă pregătirea noastră duhovnicească interioară, trebuie să facem și milostenie, dăruind altora, ca semn al iubirii noastre frățești, daruri spirituale și daruri materiale, după putință, iar dacă nu avem niciun dar material, măcar să oferim un cuvânt bun, o mână de ajutor, o încurajare unui om sărac, singur și deznădăjduit, întristat sau îndoliat. Această milostenie sau această dăruire către alții este pregătirea noastră pentru a primi pe Cel ce este Marele Dar, pe Mântuitorul nostru Iisus Hristos, dăruit de Dumnezeu Tatăl „pentru noi, oamenii, și pentru a noastră mântuire”. Postul se unește cu rugăciunea și cu Sfânta Împărtășanie mai deasă, pentru sfințirea noastră, dar și cu milostenia, ca semn al prezenței iubirii milostive a lui Hristos în noi. Când primim un dar material, ni se umple mâna, dar când dăruim cu bucurie și smerenie, ni se umple inima de prezența lui Dumnezeu Cel milostiv în noi. Putem înțelege astfel, această perioadă de post, nu ca pe o perioadă de opreliști sau de restricții, ci ca timp de sporire în evlavie și dărnicie! Păcatul lăcomiei ne face robi, dar rugăciunea unită cu milostenia ne face liberi. Când ne rugăm, ne unim cu Dumnezeu Cel necuprins și netrecător, primind în suflet pace și bucurie. Însă când folosim pătimiș lucrurile materiale, ne unim cu realități limitate și trecătoare, care limitează dorința spirituală a sufletului uman după iubire infinită și eternă. Postul adevărat este prilej de libertate duhovnicească: libertatea de a-L iubi pe Dumnezeu mai mult prin rugăciune și libertatea de a-i iubi pe semenii noștri mai mult prin fapte bune. În mâna întinsă a aproapelui trebuie să vedem mereu mâna veșnic întinsă a lui Hristos către noi. Mâna săracului care cere se întâlnește cu mâna lui Hristos din noi care oferă. Să arătăm și noi, în vremea Postului Nașterii Domnului, multă rugăciune și grijă pentru cei bolnavi, precum și milostenie față de toți cei neajutorați, având încredințarea, după cum ne învață Sfântul Apostol Pavel, că: „Slujirea acestui dar nu numai că împlinește lipsurile sfinților, ci prisosește prin multe mulțumiri în fața lui Dumnezeu” (2 Corinteni 9, 12). Postul ne deschide oportunitatea de a ne hrăni și mai mult sufletul, de a ne hrăni o parte a ființei noastre. Nu putem parcurge Postul Crăciunului fără să ne raportăm la Mântuitorul nostru Iisus Hristos, finalitatea vieții noastre spirituale. Așa cum dreptii Vechiului Testament și-au trăit zilele în așteptarea făgăduinței lui Dumnezeu, la fel și noi în acest post, nu facem altceva decât să închipuim starea omenirii de pregătire pentru primirea mântuirii, adică starea normală a fiecărui om, a fiecărui creștin, plin de har mântuitor.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Ce este Sfânta Taină a Pocăinței (a Spovedaniei)?

Răspuns: Pocăința este Sfânta Taină prin care ne sunt iertate păcatele, dacă le mărturisim, și prin care dobândim împăcare cu Dumnezeu.

Întrebare: Ce păcate sunt iertate prin aceasta Sfântă Taină și ce păcate nu sunt iertate?

Răspuns: Ne sunt iertate toate păcatele pe care le-am săvârșit după Botez, pe care le-am mărturisit preotului și pentru care ne-am pocăit. Totuși, păcatul strămoșesc nu poate fi iertat numai prin pocăință, fără Botez. De asemenea, unele păcate de moarte nu pot fi iertate „nici în veacul acesta, nici în cel ce va să fie” după cuvintele lui Hristos (Matei 12, 32).

Întrebare: Ce este de trebuință pentru această Sfântă Taină?

Răspuns: Mărturisirea păcatelor înaintea preotului, după care preotul citește rugăciunile și în numele Sfintei Treimi, dă dezlegare persoanei care se pocăiește.

Întrebare: Cum putem ști că păcatele persoanei care se pocăiește sunt iertate?

Răspuns: Știm aceasta din Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție. Hristos a iertat păcatele celor ce s-au pocăit, la fel au făcut și apostolii. Din Sfânta Tradiție cunoaștem multe exemple de păcătoși, care s-au pocăit pentru păcatele lor, și-au îndreptat viața și au devenit sfinți.

Întrebare: Cine a dat episcopilor și preoților puterea de a ierta păcatele?

Răspuns: Însuși Domnul Iisus Hristos, care le-a spus apostolilor: „Luați Duh Sfânt! Căroră veți ierta păcatele, le vor fi iertate și căroră le veți ține, vor fi ținute” (Ioan 20, 22-23).

Întrebare: Dacă cineva care a greșit a primit iertare din partea persoanei față de care a greșit, mai este nevoie atunci ca acesta să meargă la preot pentru a se spovedi?

Răspuns: Este recomandabil să ne spovedim, căci fiecare păcat pe care l-am săvârșit înaintea oamenilor, l-am săvârșit și înaintea lui Dumnezeu. Nu există păcat care să nu atingă și pe Dumnezeu. De aceea este nevoie să mergem întotdeauna la preotul lui Dumnezeu pentru spovedanie și iertare.

Întrebare: Cu ce dispoziție sufletească trebuie să mergem la preot pentru mărturisire?

Răspuns: Cu pocăință sinceră și inimă înfrântă, având simțământul iertării tuturor celor care ne-au greșit și cu hotărârea să dăm ascultare preotului căruia ne spovedim, în cazul în care ne dă canon.

Întrebare: Ce fel de canon (epitimie) ne poate da preotul?

Răspuns: Epitimiile pot fi diferite, după gravitatea păcatelor noastre, de pildă: să postim, să ne rugăm, să despăgubim pe acela pe care l-am păgubit, să facem fapte de milostenie sau chiar să fim opriți de la primirea Sfintei Taine a Împărtășaniei pentru o anumită vreme.

Întrebare: Cât de des trebuie să ne spovedim?

Răspuns: Cu cât mai des, cu atât mai bine. Trebuie să ne mărturisim păcatele înainte de a primi Sfânta Taină a Împărtășaniei. Este absolut necesar să ne spovedim la vreme de boală. Pentru aceea trebuie să fim pregătiți, să ne alăturăm familiei cerești a lui Dumnezeu, ca fii ai lui Dumnezeu plini de pocăință, dezlegați de păcate și binecuvântați. (va urma)

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Marți 15 noiembrie	07:00	Sfânta Liturghie
Vineri 18 noiembrie	14:00	Spovedanie
	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 19 noiembrie	14:00	Spovedanie
	07:00	Sfânta Liturghie și pomenire
Duminică 20 noiembrie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	10:30	Program de bibliotecă
	17:00	Vecernie la Biserica „Vovidenia”

Cu răbdare scapi de patimă

Fănică a căzut la pat și s-a îmbolnăvit foarte rău, dar nu pentru că a muncit prea mult, ci pentru că l-a doborât patima băuturii. „Dacă nu te lași de băutură”, i-a zis doctorul, „să știi că vei muri. Băutura este o otrăvă, mai ales pentru tineri”. „Nu mă pot lăsa”, răspuse Fănică. „M-am deprins cu băutura și în fiecare zi trebuie să beau o sticlă”. „Am eu leac, măi băiete”, adăugă doctorul, „numai să ai răbdare să-l iei multă vreme”. Și într-adevăr, a doua zi a adus o cutioară plină cu boabe, ca niște pietricele. „Pune în fiecare zi câte o bobită din astea în sticla ta de băutură, dar să n-o mai scoți din ea. Astfel băutura n-o să-ți mai facă rău”. Zis și făcut. Fănică, închipuindu-și că aceste boabe aveau puterea de a nimici otrava din băutură, a urmat întocmai sfatul doctorului și astfel a băut, în fiecare zi, câteva picături de alcool mai puțin. Când sticla s-a umplut de bobite, Fănică s-a dezbărat cu totul de patima băuturii.

Nu judecați, ca să nu fiți judecați

Un om căruia totdeauna îi plăcea să judece pe alții, s-a întâlnit cu un necunoscut, care avea nasul foarte roșu. El îl judecă pe dată și-l consideră ca pe un mare bețiv, zicându-și: „Omul acesta trebuie să fie mare bețiv, de vreme ce are nasul roșu ca un ardei”. Și de atunci, se porni să facă judecată aspră aceluia necunoscut. Când avea prilejul, spunea la toată lumea cât de bețiv era omul acela cu nasul atât de roșu. După un anumit timp, venind vorba despre omul acela, unul dintre oameni zise: „Săracul, ce păcat că a murit, era un om tare bun!”. Dar cel care-l judeca aspru, zise cu răutate: „Cum era să nu moară, dacă era așa de bețiv?”. Dar celălalt îl opri și cu mai multă milă zise: „Îl cunosc bine, era un om credincios și foarte iubit de toți pentru blândețea lui; nu s-a îmbătat în viața lui, dar avea nasul roșu din pricina unei boli grele de care suferea”. Această întâmplare l-a determinat pe omul care judeca aspru pe alții, să renunțe la acest păcat, care roade sufletul multora.

Viața ca un fulg

Să privim cu luare aminte la picătura de zăpadă, care s-a transformat, în înălțimile văzduhului, din stropul de apă, în frumosul și strălucitorul fulg de zăpadă. Acum are o înfățișare cu totul alta: strălucitoare. Fulgul de nea plutește prin atmosferă mândru de înfățișarea sa. Dar așteaptă o clipă: la prima rază de soare, el se pierde într-o picătură de apă. Așa se va întâmpla și cu oamenii, când vor vedea pe Dumnezeu. Raza Soarelui Celui neapus, a lui Hristos Mântuitorul, îi atinge pe toți, transformându-i într-o clipă. Din toată viața pe care au trăit-o pe pământ, nu va rămâne decât fapta, care-l va așeza pe om în rai sau în iad.